

ikke vil være med til Afløsning. Mindretallet i Udvalget har nemlig ment, at naar Flertallet af Tiendehderne, baade i Henseende til Udelsernes Størrelse og i Henseende til deres Antal, være enige om at kræve Afløsning af Tiendehjerne, enige om, at de for deres Bedkommende vilde styde til 18 Gange Kapitelstatstens Beløb, saa maatte man gaa ud fra, at det var en saa rimelig og fornuftig Afløsning, at man meget vel kunde gaa til at tvinge Mindretallet til at være med hertil.

Med Hensyn til Udfindelsen af den Sum, hvormed Tienden skal kapitaliseres, da gaar Mindretallets Forslag jo ud paa for Øjeblikket at lægge den nuværende Kapitelstatst til Grund, fordi det efter Mindretallets Mening er umuligt med Sikkerhed at sige noget om, hvorledes Kornpriserne i Fremtiden vilde blive. Man har da ment, at det naturlige og fornuftige var for Øjeblikket at holde sig til de Kornpriser, vi nu have, og saa i de Aar, der vilde komme, forandre Grundlaget for Afløsningen noget i Forhold til Kornpriserne, altsaa i Forhold til Kapitelstatstens Stigning og Falden, paa den Maade, som det er udviklet i Betænkningen, som jeg ikke antager det fornødent at gentage. Reglerne i §§ 10 og 11 har Mindretallet fuldt ud kunnet slutte sig til. Ogsaa i det Tilfælde, at Mindretallets Forslag bliver til Lov, vil Mindretallet meget gerne være med til, at Statskassen yder sin Bistand gennem Laan af de Beløb, som ere nødvendige, Laan, som dog i det Tilfælde vilde blive væsentlig mindre end efter Flertallets Forslag, hvilket atter vil bevirke, at Tiendehjerne, hvis Mindretallets Forslag bliver til Lov nu eller senere, straks vilde mærke Afløsningen derigennem, at de vilde saa en mindre aarlig Ydelse, end de have nu; de vilde ikke blot, som Meningen maa antages at være efter Flertallets Forslag, beholde den samme aarlige Ydelse som nu, men de vilde saa en aarlig Ydelse, som vil blive omtrent en Fjerdedel mindre, end den nu er.

Nu kunde man jo synes, at Mindretallets Forslag stiller vel grove Krav til Statskassen, og det er ganske vist saa, at det er mange Penge, det drejer sig om; men ser man, hvad der passerer i andre Lænde, saa vil man se, at det er ikke saa afstikkende, hvad der her forlanges. Det blev opløst — jeg ved ikke, om det var ved 1ste Behandling af dette eller af det andet Forslag til Lov om Tiendens Afløsning — at man paa forskellige Steder i Udlandet giver meget betydelige Tilskud til dette Djemed. I et Land — jeg tror i Baden — blev der

af Statskassen ydet — jeg tror, det var en Femtedel af den kapitaliserede Tiende til Hjælp ved Afløsningen. Her kræve vi en Fjerdedel, det er ganske vist lidt mere, men det er dog kun en Grads- ikke en Væsens- forskel. Se vi hen til, hvad der er sket paa den anden Side af Sundet, saa vil det ses, at Staten der, i alt Fald for en enkelt Tiendes Bedkommende — jeg ved ikke, om de der have 3 Tiender ligesom her — den saakaldte Kronetiende, have stillet sig endnu gunstigere, end den badensiske Stats Regering har gjort. Efter at nemlig Staten for nogle Aar siden har overtaget mod fuld Erstatning alle de Kronetiender, som vare i privat Eje, og indrangeret dem under den almindelige Grundstat, saa er man nu — som det er dette høje Tings Medlemmer bekendt — for 1 eller 2 Aar siden i Sverige ved Lov gaaet til at bestemme, at alle Grundskatter, og deri altsaa ogsaa Kronetienden, skulle afskrives i 10 Aar med en Tiendedel hvert Aar, saa at, naar man kommer til 1902 eller 1904, vil Grundskatten være forsvunden og derigennem altsaa ogsaa den Tiende, som findes indbefattet i Grundskatten. Det, som er foreslaaet her af Mindretallet, er jo ikke paa langt nær saa indgribende som det, man er gaaet med til i Sverige. Ganske vist ved jeg meget godt, at der kan siges derom, at Bederlaget i Sverige fra det andet Kammeres Side for at saa Sagen sat igennem var, at det maatte gaa med til en Del militære Udgifter, som det ellers ikke vilde gaa med til; men de militære Udgifter er man jo her allerede gaaet med til, og saa var det ikke underligt, om man ogsaa gerne vilde have lidt af den anden Side af Sagen. For at det ikke skulde kunne stille sig altså slemt for Statskassen, for at ikke den Ydelse, som Statskassen skulde give til, skulde blive altså tung og trykkende, har Mindretallet foreslået at raade Bød derpaa ad to Veje, dels derigennem at det i Forslaget er fastsat, at Statens samlede Bidrag til Tiendeafløsningen ikke maatte overstige 1 Mill. Kr. om Aaret, dog saaledes, at hvad der ikke var anvendt i et Aar, skulde kunne anvendes i et senere Aar, og dernæst ved at gaa med til, at de Penge, som Statskassen skulde behøve til Hjælp til Tiendeafløsning, kunde staves til Veje ved Udstedelsen af kongelige Obligationer. Mindretallets Forslag vilde altsaa, hvis det blev gennemført, i alt Fald for en meget lang Række af Aar, kun medføre forholdsvis smaa Rentebeløbs Udbetaling af Statskassen, og der er virkelig ingen af os, der kan sige, hvorledes det hele vil staa, naar den Tid kommer, saa man har